

Slødningen gaa over eller smelte. Det er imidlertid et Spørgsmaal, der jo kan trænge til nogen Overveelse; skulde det virkelig vise sig, at almindelig Jerntraad var tilstrækkelig, vilde der jo vistnok ikke fra nogen Side blive holdt paa, at det nødvendigtvis skulde være galvaniseret Jerntraad. Men, som sagt, det er et Punkt, som jeg ikke tør have nogen Mening om, uden nærmere at have raadført mig med Andre. Der blev ligeledes ganske vist i det andet Thing fremhævet den Betænkelse derved, at det i en vis Henseende skulde være Fordelen, at Taget skred ned, navnlig i den Retning, at Jæren for, at Jlden skulde forplante sig, var større, naar det blev liggende. Men derimod hør jo fremhæves, at det, der dog formentlig er Hovedsagen, er jo at undgaa, at Mennesker og Kreaturer indebrænde. Det er ganske vist ikke heldigt, at Ibsjæren forøges, men man maa dog gaa ud fra, at det største og vigtigste Maal er at forebygge, at Mennesker og Kreaturer indebrænde, og da naturligvis først og fremmest, at Mennesker indebrænde, og i den Henseende tror jeg dog neppe, der vil være nogen Tvivl om, at det har sin Rytte, at Taget bliver liggende. Det er jo dog vel den almindelige Maade, hvorpaa det gaar til, at Folk og Kreaturer indebrænde, at Taget skrider ned og saaledes danner en brændende Vold rundt omkring Huset, som man ikke kan trænge igennem. Og nok er det saa, at det naturligvis saa tilsidst vil lykkes at slukke det, naar det har ligget nogen Tid der, men Spørgsmaalet er jo, om saa ikke imidlertid de Paagældende ere døde, om de kunne opholde Livet saa længe, indtil det bliver muligt at bane sig Vej igennem denne Udbarriere. Det er ogsaa her blevet fremhævet, at der er den Mislighed forbundet med denne Tællemaade med Jerntraad, at Stumperne af denne Jerntraad kunne med det gamle Tag, naar det engang bliver taget af, blive førte ud paa Marken og saaledes komme i Kreaturerne. Det hører dog vistnok til den Slags noget overdrevne Stræmmebillede, som man utvivlsomt kan forbinde med enhver Sag. (Modsigelse). Ja, det kan jeg ikke sige noget Bestemt om; men imidlertid vil jeg ogsaa her fremhæve, at i det andet Thing, hvor der ligesaa vel som her findes praktiske Landmænd i stort Omfang, fandt denne Indvendning ingen videre Tilslutning; det, som der hovedsagelig blev fremhævet af dem, der angreb Bestemmelsen, var i Grunden kun Beføjelighedshensynet. Hvad iøvrigt angaar det hele Spørgsmaal om denne Lovs Virkninger for Smaafolk og de Hindringer, den kan medføre for dem i at bygge, maa jeg gjøre opmærksom paa, at en betydelig Lempelse for dem ligger i § 10, og det er jo ogsaa muligt, at man der kunde opnaa Frihed om at gaa videre i en eller anden Retning med Hensyn til de meget smaa Steder, hvor ganske vist Forholdene i det Hele medføre, at Jæren ingenlunde er saa

stor som ved store Bygninger, fordi de i Reglen behøves af saa Mennesker, og det er let at komme ud af dem. Angaaende en Bemærkning, der blev gjort om, at det formentlig er urigtigt i § 2 blandt det der omtalte Tællemateriale at optage Spaan, skal jeg sige, at der fra min Side Intet vil være i Veien for at enes om at lade det gaa ud. Man maa jo erindre, at, naar man stryger Spaan, gjør man Reglen strengere for Publikum; thi saa vil Valget af det Materiale, man kan bruge, blive yderligere indskrænket. Hvad § 3 angaar, vil jeg blot henlede Opmærksomheden paa, at den ikke medfører Nødvendigheden af, at der skal være Loft paa Smedier. Den foreskriver kun, at, naar der er Loft, skal det være pudset med Kalk, men dens sidste Stykke viser, at saadanne Rum meget godt kunne være uden Loft, og det bestemmer saa, hvilke andre Fordringer der da i den Henseende skulle stilles med Hensyn til, at Taget da, saa langt Rummen strække sig, skal være belagt med Sten, Tagfilt (Tagpap) eller Spaan. Hvad de russiske Skorstene angaar, som nærmest omhandles i § 5, tror jeg vistnok, man maa erkende, at de ere særlig brandsarlige. Der kan neppe være Tvivl om, at en ikke ringe Del af Ildbrændene paa Landet hidrører fra disse Skorstene. Blandt de Indvendinger, som kunne gjøres mod dem, er jo i Særdeleshed den, at de i Reglen ikke kunne renses tilstrækkelig, saa at en Udbrænding af dem meget let finder Sted, og derved yderligere Jæren fremkaldes, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor man har Straatag. Det er jo ogsaa derfor, at man har været i en vis Forlegenhed i § 13, og har maattet vælge en Udvei, der naturligvis ingenlunde kan betragtes som i og for sig heldig eller ønskelig, men som man har valgt, fordi man har ment, at det var et mindre Onde. Udbrændes maa disse Skorstene jo engang imellem, og derfor har man ment, at det er bedre at tillade i Loven en Udbrænding under et vist Tilfyn; thi hvis man ikke gjør det, vil jo Følgen blive, at de udbrænde af sig selv uden Tilfyn. Det er jo iøvrigt et Spørgsmaal, der ligeledes vil kunne drøftes nærmere, naar man kommer til den mere detaljerede Behandling af Loven. Hvad § 15 angaar, blev der gjort nogle Indvendinger imod den, som jeg antager, for en væsentlig Del dog bero paa en Misforstaaelse. Det maa jo nemlig vel erindres, at det ikke er noget Nyt, § 15 indeholder, naar den paalægger Sognefogden Tilfynet med Brandpolitibestemmelsefernes Overholdelse; men det er jo Noget, der allerede er Tilfaldet nu. Der blev i det andet Thing gjort forskellige Indvendinger mod denne Paragraf, navnlig ved Forslagets 1ste Behandling. Det var Indvendinger, der navnlig vare hentedede fra, at man ikke ansaa Sognefogdens Tilfyn for effektivt nok, og der blev af forskellige Medlemmer stillet i Udfigt Ændringsforslag, der sigtede til at organisere et